

fornødne pekuniære Støtte af Staten. Da „Danmarks Biavlerforening“ gennem sin Organisation af Amts- og Herredsforeninger (se Foreningens som Bilag Nr. 8 vedføjede Love) omspænder hele Landet, da den nævnte Forening allerede tidligere har udført et betydeligt Arbejde til Bipestens Undertrykkelse og hertil saavel som til sin øvrige Virksomhed har nydt Statens Støtte samt da den utvivlsomt vil kunne afgive de til Opgavens Løsning fornødne Kræfter, turde det anses som absolut praktisk at søge Bipesten bekæmpet gennem den nævnte Forening. At Foreningen som Betingelse for at kunne optræde med officielt Mandat til at bekæmpe Sygdommen og for at kunne opnaa den dertil nødvendige Hjælp fra Statens Side, bør være anerkendt af Staten, er formentlig en Selvfølge. Naar der — som det synes nødvendigt — lægges den tilbørlige Vægt paa hint foran berørte Moment: at Foreningen i Ledelsen af Kampen mod Bipesten staar som den, der udfører et offentligt Hverv, vil det tillige stille sig som en uafviselig Nødvendighed, at de af Foreningen udsendte Tilsynsmænd udrustes med en offentlig Autorisation. Men hermed er det da samtidig givet, at Staten af Hensyn til Biejernens Interesse maa sikre sig den fornødne Garanti for, at Tilsynsmændene ville være i Stand til at røgte deres Hverv med den fornødne Indsigt og Samvittighedsfuldhed og gaa frem efter ensartede Regler. Af Hensyn hertil maa det udkræves, at Tilsynsmændene har gennemgaaet et Kursus i Behandling af Bipestsygdom og bestaaet en ved dettes Slutning afholdt Prøve eller paa anden Maade har godtgjort deres Duelighed, ligesom de bør være forsynede med en af Ministeriet udfærdiget Instruks.

I hvilket Omfang en af Staten saaledes anerkendt Fællesledelse for Biavlerforeninger vil være i Stand til indenfor et rimeligt Tidsrum at undertrykke Bipestsygdommen, maa i første Række bero paa, i hvor høj Grad Sygdommen viser sig at være udbredt og hvilke Midler Foreningen har til Raadighed til Bekæmpelsen. At begge disse Hensyn imidlertid ville bevirke, at Bekæmpelsen til en vis Grad maa foregaa *successivt* — hvad der formentlig vanskeligere kunde ske, om Staten direkte tog Bekæmpelsen i sin Haand, jfr. ovfr. — maa vel anses som utvivlsomt. Det bliver da Fællesledelsens Sag at planlægge den Ordning, hvorefter Kampen mod Sygdommen paa hensigtsmæssigste og retfærdigste Maade vil kunne føres under Hensyntagen til den Betragtning, som Størrelsen af de for Øjemedet disponible Pengemidler vil medføre.

Den foran i sine Hovedtræk angivne Ordning vil indenfor det Distrikt, der ønskes taget under Behandling for Bipest, byde Biejerne den Fordel, at de gennem den af Staten anerkendte Fællesledelse kunne faa deres Bigaarde undersøgte og behandlede for Bipest — uden nogensomhelst Udgift for den dem saaledes ydede Hjælp. Naar Udvalget ikke har ment at burde foreslaa Erstatning for Tilintetgørelse af syge Bier eller smittede Stader, da er dette sket ud fra den Erkendelse, at der praktisk set i Virkeligheden ikke vil kunne tales om, at Ejeren har lidt noget Tab ved at unddrages Ejendom af den nævnte Beskaffenhed. For Bekæmpelsen bør det iøvrigt saa vidt muligt være Hovedøjemedet at *helbrede* de angrebne Bier og da navnlig overensstemmende med den under Bekæmpelsen paa Falster anvendte Metode, og Tilintetgørelse tænkes derfor kun anvendt, hvor Helbredelse efter de angrebne Biers Tilstand maa anses for udelukket. — Omvendt maa Biejeren til Gengæld for den Adgang, der saaledes bydes ham med Hensyn til at blive Sygdommen kvit, være pligtig at gøre Anmeldelse om Sygdommen, finde sig i, at hans Bigaard undersøges af de dertil berettigede Udsendinge, samt nøje overholde de ham af disse givne Anvisninger til Sygdommens Bekæmpelse.

I Overensstemmelse hermed fremtræder efterstaaende Forslag som et Udtryk for den Ordning, Udvalgets Medlemmer i fuld Forstaaelse har ment at burde tilraade til Vejledning for den eventuelle Lovgivning paa det heromhandlede Omraade. — Angaaende Forslagets Enkeltheder henvises til de Bemærkninger, der ledsage dets enkelte Paragraffer.